

слилъ, че ти приличашъ на баща си ! Отъ сега азъ съмъ готовъ да направа за тебе сичко, щото и да поискашъ отъ мене ; азъ ща да дамъ на Хаджи Генча пети хилъди гроша, а ние ще да поживѣеме и безъ неговата дъщеря.

— Ти по-добре кажи, че си ималъ „работа“ съ Хаджи Генчовото момиче, и тогава Хаджи Генчо нищо не може да ти направи — така казва законътъ, пошѣпналъ Павлину агата на ухо : — друго-яче Хаджи Генчо има властъ надъ своето чедо и има право да прави съ него, щото и да поиска. Гледай да не останешъ безъ невѣста.

— Никога азъ нѣма да очерна името на едно честно момиче, и каквото бѣде, да бѣде, казалъ Павлинъ високо.

Агата пошѣпналъ и Лили нѣщо си, но тя трѣпнада, почервенѣла и проговорила твърде тихо : „Азъ не мога. Нека ни отбрани господъ ! И сжлзи, като градъ, потекле изъ очите ѝ.